RETTENS DOM (Tredje Udvidede Afdeling)

26. september 2000 *

I de forenede sager T-74/97 og T-75/97,

Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH, Fulda (Tyskland), ved advokaterne W.A. Rehmann og U. Zinsmeister, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Bonn og Schmitt, 62, avenue Guillaume,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved R. Torrent, A. Tanca og S. Marquardt, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne H.-J. Rabe og G.M. Berrisch, Hamburg og Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør A. Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt i sag T-74/97,

og

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent V. Kreuschitz og N. Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmæg-

* Processprog: tysk.

tigede, bistået af professor M. Hilf, Hamburgs Universitet, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt i sag T-75/97,

Rådet støttet i sag T-74/97 af:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent V. Kreuschitz og N. Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

og

Den Franske Republik ved kontorchef K. Rispal-Bellanger og ekspeditionssekretær G. Mignot, begge Afdelingen for International Økonomisk Ret og Fællesskabsret, Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Frankrigs Ambassade, 8 B, boulevard Joseph II,

intervenienter,

angående en påstand om,

— i sag T-74/97 annullation af Rådets forordning (EF) nr. 71/97 af 10. januar 1997 om udvidelse af den endelige antidumpingtold på importen af cykler

med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, som indførtes ved Rådets forordning (EØF) nr. 2474/93, til også at omfatte visse dele til cykler fra Den Kinesiske Folkerepublik og om opkrævning af denne told på import registreret i henhold til forordning (EF) nr. 703/96 (EFT L 16, s. 55),

— i sag T-75/97 annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 88/97 af 20. januar 1997 om bevilling til fritagelse af importen af visse dele til cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik fra den ved Rådets forordning (EF) nr. 71/97 fastsatte udvidelse af den antidumpingtold, der indførtes ved forordning (EØF) nr. 2474/93 (EFT L 17, s. 17),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne V. Tiili, J. Azizi, M. Jaeger og P. Mengozzi,

justitssekretær: ekspeditionssekretær B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 12. oktober 1999,

afsagt følgende

Dom

Sagernes faktiske omstændigheder og de relevante retsregler

1 Sagsøgeren, Büchel & Co. Fahrzeugteilefabrik GmbH, er et tysk selskab, der hovedsageligt producerer dele til cykler, men derudover også handler med sådanne dele til cykler. Endvidere har selskabet siden 1982 importeret dele til cykler fra Folkerepublikken Kina. Salget af dele importeret fra Kina svarede i perioden mellem 1992 og 1996 til 20% af dets omsætning. Sagsøgerens import udgjorde mindre end 2,5% af den samlede import til Fællesskabet af dele til cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina. Sagsøgeren ejer en del af aktiekapitalen i selskabet Hua De Plastics Corporation Ltd, der producerer dele til cykler, og som har sit vedtægtsmæssige hjemsted i Shanghai, Folkerepublikken Kina.

2 Den 8. september 1993 vedtog Rådet forordning (EØF) nr. 2474/93 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen til Fællesskabet af cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold (EFT L 228, s. 1, herefter »den oprindelige forordning«).

3 Den 22. december 1995 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 384/96 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1, herefter »grundforordningen«). Artikel 13 i grundforordningen bestemmer:

»Antidumpingtold, der er indført i henhold til denne forordning, kan udvides til at gælde for indførsel fra tredjelande af samme vare eller dele deraf, når gældende foranstaltninger omgås. Omgåelse defineres som en ændring i mønstret for handelen mellem tredjelande og Fællesskabet, som skyldes praksis, forarbejdning eller bearbejdning, for hvilken der ikke foreligger nogen tilstrækkelig gyldig grund eller økonomisk begrundelse ud over indførelsen af tolden, og der foreligger beviser for, at virkningerne af tolden undergraves i henseende til priserne på og/eller mængderne af samme vare, og der foreligger bevis for dumping i forhold til de tidligere fastslåede normale værdier for samme eller lignende varer« (stk. 1).

»... De relevante procedurebestemmelser i denne forordning med hensyn til indledning og gennemførelse af undersøgelser finder anvendelse på denne artikel« (stk. 3).

»Når en vare er ledsaget af et toldcertifikat, hvori det erklæres, at indførslen af varen ikke indebærer en omgåelse, skal den ikke registreres i henhold til artikel 14, stk. 5. Disse certifikater kan på skriftlig anmodning udstedes efter bemyndigelse meddelt af Kommissionen ved afgørelse, der træffes efter konsultationer i Det Rådgivende Udvalg, eller af Rådet ved afgørelsen om indførelse af foranstaltninger...« (stk. 4).

»Intet i denne artikel udelukker den normale anvendelse af gældende toldbestemmelser« (stk. 5).

4 Som følge af en klage fra European Bicycle Manufacturers Association (den europæiske sammenslutning af cykelfabrikanter) vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 703/96 af 18. april 1996 om indledning af en undersøgelse vedrørende omgåelse af den ved Rådets forordning (EØF) nr. 2474/93 indførte antidumpingtold på importen af cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik gennem samleprocesser i Det Europæiske Fællesskab (EFT L 98, s. 3, herefter »undersøgelsesforordningen«). Denne undersøgelse omfattede perioden fra den 1. april 1995 til den 31. marts 1996.

5 Ifølge artikel 1 i undersøgelsesforordningen omhandlede denne undersøgelse, der blev indledt i henhold til artikel 13, stk. 3, i grundforordningen, importen af cykeldele henhørende under KN-kode 8714 91 10 til 8714 99 90 med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, som anvendes ved samlingen af cykler i Fællesskabet.

6 Det bestemmes i artikel 2 i samme forordning, at »toldmyndighederne pålægges i henhold til artikel 14, stk. 5, i forordning (EF) nr. 384/96 at tage de nødvendige skridt til at registrere indførsel af cykelstel, forgafler, fælge og nav henhørende under KN-kode 8714 91 10, 8714 91 30, 8714 92 10, og 8714 93 10 for at sikre, at der senere kan ske en opkrævning af antidumpingtold på disse varer fra datoen for en sådan registrering, hvis de bliver omfattet af antidumpingtolden på importen af cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik.« Det er endvidere angivet, at »varer [ikke] gøres... til genstand for registrering, hvis de ledsages af et toldcertifikat udstedt i overensstemmelse med artikel 13, stk. 4, i [grundforordningen].«

7 Artikel 3 i denne forordning fastsætter, at »interesserede parter skal, hvis deres bemærkninger skal tages i betragtning under undersøgelsen, give sig til kende, fremlægge deres synspunkter skriftligt, fremlægge oplysninger og anmode om at blive hørt af Kommissionen senest 37 dage fra datoen for underretningen af Den Kinesiske Folkerepubliks myndigheder om denne forordning. Den Kinesiske Folkerepubliks myndigheder anses for at være underrettet om denne forordning

på tredjedagen efter offentliggørelsen af forordningen i De Europæiske Fællesskabers Tidende«. Eftersom denne forordning blev offentliggjort i EF-Tidende den 19. april 1996, udløb fristen den 29. maj 1996.

8 I ottende og niende betragtning til denne forordning er det under overskriften »Spørgeskemaer« angivet, at »for at indhente de oplysninger, som den anser for nødvendige for undersøgelsen, vil Kommissionen sende spørgeskemaer til de cykelsamlevirksomheder [i Fællesskabet], der er nævnt i [klagen]«, og der »kan efter behov indhentes oplysninger fra producenter i Fællesskabet« (ottende betragtning). Ifølge niende betragtning kan »andre interesserede parter, som kan godtgøre, at de sandsynligvis vil blive berørt af resultatet af undersøgelsen ... anmode om en genpart af spørgeskemaet så hurtigt som muligt, da de også er omfattet af den tidsfrist, som er angivet i denne forordning«.

9 Den 5. juli 1996 — dvs. efter udløbet af den i artikel 3 i undersøgelsesforordningen fastsatte frist på 37 dage — modtog Kommissionen en fax fra sagsøgeren, hvori selskabet bekræftede, at dets import ikke indebar en omgåelse af antidumpingtolden, hvorfor det anmodede om udstedelse af et certifikat for ikke-omgåelse i henhold til artikel 13, stk. 4, i grundforordningen.

10 Den 2. august 1996 besvarede Kommissionen denne anmodning og fremsendte et spørgeskema til sagsøgeren, der var udarbejdet specielt til de importører, der ikke selv foretog samling af cykler (herefter »importerende mellemhandlere«), idet det blev præciseret, at skemaet blev fremsendt til virksomhederne med det formål at indhente de oplysninger, som Kommissionen fandt nødvendige for, at den kunne udstede et certifikat for ikke-omgåelse. Sagsøgeren blev dog gjort opmærksom på, at selskabets anmodning muligvis ikke ville blive behandlet som følge af dens forsinkede indgivelse.

11 Den 6. september 1996 tilbagesendte sagsøgeren spørgeskemaet i udfyldt stand til Kommissionen.

12 Ved skrivelse af 20. december 1996 informerede Kommissionen sagsøgeren om, at den gældende antidumpingtold ville blive udvidet til også at omfatte de opregnede væsentlige cykeldele med oprindelse i eller fra Folkerepublikken Kina, og vedlagde et forslag til forordning til gennemførelse af denne udvidelse som bilag. Kommissionen understregede i øvrigt i denne skrivelse, at det ifølge forslaget til forordning kun var de importører, der selv udførte samling af cykler (herefter »importerende samlevirksomheder«), der direkte kunne blive fritaget fra denne antidumpingtold, og at de importerende mellemhandlere med henblik på at opnå en sådan fritagelse skulle indgive en anmodning herom til de nationale toldmyndigheder inden for den procedure, der giver mulighed for opnåelse af tilladelse til, at visse varer omfattes af en nedsat importafgift på grund af deres anvendelse til særlige formål (herefter »proceduren for varers anvendelse til særlige formål«), der er fastsat i artikel 82 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1) og i artikel 291 ff. i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2913/92 (EFT L 253, s. 1).

13 Den 9. januar 1997 indgav sagsøgeren sine bemærkninger til det nævnte forslag til forordning. Sagsøgeren anmodede om en begrundelse for, at selskabet ikke kunne blive fritaget direkte af Kommissionen, som der var hjemlet til i undersøgelsesforordningen, hvilket de tjenestegrene i Kommissionen, der var ansvarlige for undersøgelsen, havde bekræftet telefonisk over for selskabet. Sagsøgeren kritiserede i øvrigt valget af de cykeldele, som det var forudsat at udvidelsen skulle omfatte, idet det særligt blev anført, at for visse af disse dele ville det i praksis være umuligt at påvise deres anvendelse til særlige formål, når de bliver videresolgt i stedet for at blive samlet umiddelbart efter importen.

14 Rådet vedtog den 10. januar forordning (EF) nr. 71/97 af 10. januar 1997 om udvidelse af den endelige antidumpingtold på importen af cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik, som var indført ved den oprindelige forordning, til

også at omfatte visse dele til cykler fra Den Kinesiske Folkerepublik og om opkrævning af denne told på import registreret i henhold til undersøgelsesforordningen (EFT L 16, s. 55, herefter »udvidelsesforordningen«).

15 I henhold til artikel 2 i den nævnte forordning blev antidumpingtolden udvidet til at omfatte importen af visse væsentlige dele til cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina, som undersøgelsen omhandlede (artikel 1 i undersøgelsesforordningen, se ovenfor i præmis 5).

16 Artikel 3, stk. 1, i undersøgelsesforordningen bestemmer, at »Kommissionen ved forordning [vedtager] de nødvendige foranstaltninger til at udstede bevilling til fritagelse for den i henhold til artikel 2 udvidede told for så vidt angår importen af væsentlige dele til cykler, hvis anvendelse ikke indebærer en omgåelse af den antidumpingtold, der indførtes ved [den oprindelige forordning]«. Ifølge stk. 2 i den samme artikel skulle Kommissionens forordning i overensstemmelse med de relevante toldbestemmelser omhandle bevilling af fritagelse og kontrol med importen af væsentlige dele til cykler, som på den ene side anvendtes af de importerende samlevirksomheder og på den anden side af de importerende mellemhandlere. For så vidt angår den import, der foretages af den sidstnævnte kategori af importører, følger det af betragtning 36-39 til denne forordning, at Kommissionen skal fastlægges en procedure, der gør det muligt at fastslå, om importen af væsentlige dele til cykler anvendes med henblik på omgåelse. Kommissionen bør med henblik herpå gøre brug af den gældende ordning for kontrol med varers anvendelsesformål, der er fastsat i artikel 82 i forordning nr. 2913/92 og artikel 291 ff. i forordning (EF) nr. 2454/93.

17 Den 16. januar 1997 besvarede Kommissionen sagsøgerens skrivelse af 9. januar 1997, idet den navnlig bekræftede, at den ikke i henhold til udvidelsesforordningen direkte kunne fritage de importerende mellemhandlere fra den udvidede antidumpingtold.

18 Den 20. januar 1997 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 88/97 om bevilling til fritagelse af importen af visse dele til cykler med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik fra den ved udvidelsesforordningen fastsatte udvidelse af den antidumpingtold, der indførtes ved forordning (EØF) nr. 2474/93 (EFT L 17, s. 17, herefter »fritagelsesforordningen«). Denne forordning indeholder betingelserne og procedurereglerne for, hvorledes både de importerende samlevirksomheder og de øvrige importører kan opnå fritagelse fra den udvidede told, idet det er forbeholdt de nationale toldmyndigheder at kontrollere, om de importerede varer skal anvendes til særlige formål i henhold til den lovgivning, der er henvist til ovenfor i præmis 12.

Retsforhandlinger

19 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 28. marts 1997 har sagsøgeren anlagt nærværende sager.

20 Ved særskilte dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor den 6. og 9. juni 1997 har Kommissionen og Rådet rejst formalitetsindsigelser i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement.

21 I sag T-74/97 har formanden for Rettens Tredje Udvidede Afdeling ved kendelse af 21. juni 1999 givet Kommissionen og Den Franske Republik tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande. De nævnte intervenerende parter har dog afstået fra at indgive indlæg vedrørende sagens formalitet. Endvidere har formanden givet sagsøgeren delvis medhold i en anmodning om fortrolig behandling over for Den Franske Republik af visse oplysninger indeholdt i stævningen.

22 Ved kendelse af 20. september 1999 har formanden for Tredje Udvidede Afdeling i overensstemmelse med procesreglementets artikel 50 forenet sagerne T-74/97 og T-75/97 med henblik på den mundtlige forhandling og dommen.

23 Retten (Tredje Udvidede Afdeling) har på grundlag af den refererende dommers rapport besluttet at indlede den mundtlige forhandling.

24 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 12. oktober 1999.

Parternes påstande

25 I sag T-74/97 har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Udvidelsesforordningen annulleres.

— Det fastslås i henhold til artikel 184 i EF-traktaten (nu artikel 241 EF), at artikel 13 i grundforordningen ikke kan finde anvendelse, for så vidt den er hjemmel for udvidelsesforordningen.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

26 I sag T-75/97 har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Fritagelsesforordningen annulleres.

— Det fastslås i henhold til traktatens artikel 184, at udvidelsesforordningen er uanvendelig, for så vidt den er hjemmel for fritagelsesforordningen.

— Det fastslås i henhold til traktatens artikel 184, at artikel 13 i grundforordningen ikke kan finde anvendelse, for så vidt den er hjemmel for fritagelsesforordningen og udvidelsesforordningen.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

27 I sagerne T-74/97 og T-75/97 har henholdsvis Rådet og Kommissionen nedlagt følgende påstande:

— Spørgsmålet om afvisning afgøres i overensstemmelse med artikel 114, stk. 1, i procesreglementet uden at indlede behandling af sagens realitet.

— De indsigelser om uanvendelighed, der er baseret på traktatens artikel 184, afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

28 Sagsøgeren har i sine indlæg vedrørende formalitetsindsigelsen nedlagt følgende påstande:

— Rådets og Kommissionens påstand om, at der træffes afgørelse om sagernes formalitet uden at indlede behandlingen af sagernes realitet afvises, og der træffes en samlet afgørelse om formaliteten og sagernes realitet.

— Subsidiært gives der sagsøgeren mulighed for at afgive et indlæg vedrørende formalitetsindsigelserne i en særskilt mundtlig forhandling.

Formaliteten

1. *Angående sag T-74/97*

29 Rådet har i overensstemmelse med procesreglementets artikel 114 fremsat begæring om, at sagen afvises, for det første fordi søgsmålets rækkevidde er for omfattende, og for det andet, fordi sagsøgeren ikke er individuelt berørt af udvidelsesforordningen i den udstrækning, denne fastsætter dels en udvidelse af antidumpingtolden og dels en fritagelsesordning for den udvidede antidumpingtold.

Påstanden om afvisning som følge af søgsmålets omfattende rækkevidde

Parternes argumenter

30 Rådet har gjort gældende, at søgsmålet skal afvises, i det omfang der påstås annullation af udvidelsesforordningen i sin helhed, når det følger af argumentationen i stævningen, at søgsmålet kun sigter mod annullation af dels artikel 2 i denne forordning, sammenholdt med artikel 1, for så vidt den udvider antidumpingtolden, og dels artikel 3, stk. 2, andet og tredje led, i samme forordning, der bestemmer, at proceduren for anvendelse til særlige formål skal omfatte de importerende mellemhandleres forretningsaktiviteter.

31 Rådet har under henvisning til Domstolens dom af 10. marts 1992 (sag C-174/87, Ricoh mod Rådet, Sml. I, s. 1335, præmis 7) anført, at sagsøgeren ikke har påvist nogen søgsmålsinteresse i relation til de øvrige bestemmelser i udvidelsesforordningen og ikke har gjort noget anbringende gældende i denne sammenhæng.

32 Sagsøgeren har gjort gældende, at udvidelsesforordningen skal annulleres i sin helhed.

Rettens bemærkninger

33 Ifølge den faste retspraksis, som Rådet har påberåbt sig til støtte for sin påstand om afvisning, er hver enkelt af en række erhvervsdrivende, der pålægges en forskellig antidumpingtold, kun individuelt berørt af de bestemmelser, som pålægger den en antidumpingtold og angiver dens størrelse, og ikke af de bestemmelser, som pålægger andre selskaber antidumpingtold (jf. bl.a. Domstolens dom af 7.5.1987, sag 240/84, NTN Toyo Bearing m.fl. mod Rådet, Sml.

s. 1809, præmis 7, og den ovenfor i præmis 31 nævnte dom i sagen Ricoh mod Rådet, præmis 7).

34 Der er med hensyn hertil grund til først at fastslå, at nærværende sag adskiller sig fra de sager, der udgjorde grundlaget for den ovenfor nævnte retspraksis, som Rådet har påberåbt sig, idet udvidelsesforordningen kun omhandler en og samme antidumpingtold, mens der i de førnævnte sager blev pålagt forskellig told på forskellige virksomheder.

35 For det andet ville en dom om annullation, der blev begrænset til den ene bestemmelse, der vedrører udvidelsen af antidumpingtolden, være ensbetydende med, at udvidelsesforordningen ville blive uden ethvert indhold. De andre elementer, der indgår i forordningens artikler, vedrører nemlig kun gennemførelsen af den bestemmelse, der udvider tolden, og særligt hvad angår muligheden for at opnå en fritagelse fra den udvidede told, og de kan derfor ikke adskilles fra den.

36 Følgelig må dette anbringende om afvisning forkastes.

Afvisningsanbringendet, der støttes på, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af udvidelsesforordningen

Parternes argumenter

37 Rådet har gjort gældende, at sagsøgeren hverken er individuelt berørt af udvidelsesforordningen, for så vidt som den i artikel 2, sammenholdt med artikel 1, gennemfører en udvidelse af antidumpingtolden til visse væsentlige dele

af cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina, eller derved, at den i artikel 3, stk. 2, andet og tredje led, indfører en fritagelsesordning for importerende mellemhandlere.

38 Sagsøgeren har indledningsvis gjort gældende, at en uafhængig importørs stilling under en undersøgelse vedrørende omgåelse af antidumpingforanstaltninger ikke kan sammenlignes med den stilling, som en uafhængig importør har under en antidumpingprocedure.

39 I modsætning til en sådan procedure har en undersøgelse, der foretages inden for rammerne af en forordning, der udvider antidumpingtolden, ikke til formål at bekræfte, at der foretages dumping i et tredjeland, men formålet er derimod at bekræfte, at virksomheder, der har deres hjemsted i Den Europæiske Union, har omgået den forordning, der indførte antidumpingtolden. Denne undersøgelse vedrører importørerne af de omhandlede varer og ikke producenterne af varerne eller eksportørerne, der har deres hjemsted i et tredjeland. Som følge heraf har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet med urette har henvist til den retspraksis, der vedrører spørgsmålet om antagelse til realitetsbehandling af et søgsmål, der indgives af uafhængige importører mod forordninger, der indfører en endelig antidumpingtold. Det forholder sig sådan, at de erhvervsdrivendes stilling nødvendigvis må være en anden i en undersøgelse, der fører til indførelse af en endelig antidumpingtold, end i en undersøgelse, der indgår som et led i proceduren for udvidelse af en sådan told.

40 Sagsøgeren har gjort gældende, at udvidelsesforordningen berører selskabet individuelt i den udstrækning, den udvider anvendelsesområdet for antidumpingtolden. Henset til importørernes rolle under en procedure vedrørende omgåelse, kan deres stilling sammenlignes med den, der tillægges tredjelandenes eksportører og producenter under de procedurer, der leder frem til den oprindelige indførelse af en antidumpingtold. Sagsøgeren har derfor gjort gældende, at der er grund til over for selskabet at anvende de principper, der er udviklet i en fast retspraksis, hvorefter de producent- og eksportvirksomheder, der kan godtgøre, at det er dem selv, der er tale om i Kommissionens eller Rådets retsakter, eller som har været inddraget i de forudgående undersøgelser, kan betragtes som individuelt berørte af en retsakt, der indfører en antidumpingtold

(jf. Domstolens dom af 21.2.1984, forenede sager 239/82 og 275/82, Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1005).

41 Sagsøgeren har med hensyn hertil gjort gældende, at selskabet udtrykkeligt er nævnt i ottende betragtning til udvidelsesforordningen som et af de selskaber, der havde anmodet om et certifikat for ikke-omgåelse. Det forhold, at denne anmodning ikke blev indgivet inden for den i artikel 3 i undersøgelsesforordningen fastsatte frist, kan ikke tillægges nogen juridisk betydning. Artikel 13, stk. 4, i grundforordningen foreskriver således ikke en frist for indgivelse af en sådan anmodning. I øvrigt havde Kommissionen faktisk tilsendt sagsøgeren et spørgeskema og foretaget høring af selskabet i løbet af undersøgelsen. Hertil kommer, at artikel 6, stk. 2, i grundforordningen fastsætter en svarfrist på 30 dage til at indgive bemærkninger som led i en antidumpingundersøgelse. Der kan indrømmes en forlængelse af denne frist, hvis den pågældende part giver en god begrundelse. Kommissionen havde ifølge sagsøgeren indirekte indrømmet selskabet en sådan forlængelse ved dens skrivelse af 2. august 1996, der er nævnt ovenfor i præmis 10, idet den fremsendte spørgeskemaet, selv om fristen var overskredet.

42 Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at selskabet ikke kunne vide, at det var berettiget til at deltage i undersøgelsen, idet denne ifølge undersøgelsesforordningen vedrørte de importerende mellemhandleres forretninger og i givet fald producenterne af visse cykeldele i Fællesskabet. Sagsøgeren har henvist til, at selskabets aktivitet som importerende mellemhandler vedrører adskilte cykeldele og ikke cykeldele, der allerede er samlet. Det er begrundelsen for, at selskabet ikke gav sin stilling til kende inden for den fastsatte frist.

43 Sagsøgeren har også gjort gældende, at det følger af Rettens dom af 11. juli 1996 (sag T-161/94, Sinochem Heilongjiang mod Rådet, Sml. II, s. 695, præmis 47), at et selskab, der har deltaget i undersøgelsen, ikke ophører med at være individuelt berørt som følge af, at de oplysninger, det har afgivet, ikke blev lagt til grund af Kommissionen. Endvidere er den omstændighed, at de oplysninger, som sagsøgeren fremsendte til Kommissionen, ikke blev taget i betragtning, også et klagepunkt for den.

44 Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at Rådets argumentation, hvorefter sagsøgeren, som følge af at selskabet kun havde en relativt lille markedsandel set i forhold til den samlede import til Fællesskabet af cykeldele med oprindelse i Folkerepublikken Kina, ikke kan foregive at have en særlig stilling, ikke er relevant, når henses til den sammenhæng, den omtvistede procedure indgik i. Reelt sigtede proceduren kun mod de importører af sådanne cykeldele, der havde deres hjemsted i Den Europæiske Union.

45 Sagsøgeren har i øvrigt anført, at selskabet er individuelt berørt af udvidelsesforordningen, for så vidt den indfører en fritagelsesordning.

46 På den ene side har sagsøgeren bekræftet, at selskabet har deltaget i undersøgelsen og afgivet bemærkninger om den fritagelsesordning, som Kommissionen planlagde. Endvidere har Kommissionen ved spørgeskemaets fremsendelse indirekte accepteret sagsøgeren som en interesseret part i undersøgelsen. Kommissionen har således klart tilkendegivet, at den ville spørge de importerende mellemhandlere med henblik på deres eventuelle fritagelse.

47 På den anden side har sagsøgeren bestridt Rådets indsigelse om, at den fritagelsesforordning, der anvendes for importerende mellemhandlere, blev indført på grundlag af abstrakte overvejelser. Det forhold, at Kommissionen tilsendte selskabet et spørgeskema, der var udformet særligt til importerende mellemhandlere, viser, at institutionen ikke gik ud fra, at der var tale om et abstrakt spørgsmål. Ved at fremsende dette spørgeskema forudså Kommissionen en mulighed for, at den selv kunne fritage de importerende mellemhandlere. Denne mulighed blev også bekræftet over for sagsøgeren af Kommissionens tjenestegrene i forbindelse med flere telefonsamtaler. Det var først på et senere tidspunkt, at Kommissionen ændrede holdning og lod de importerende mellem-

handlere være omfattet af proceduren for anvendelse til særlige formål. Følgelig afviste sagsøgte indirekte sagsøgerens anmodning om et certifikat for ikke-omgåelse, da sagsøgte vedtog udvidelsesforordningen.

Rettens bemærkninger

48 Det skal undersøges, om sagsøgeren er umiddelbart og individuelt berørt af udvidelsesforordningen derved, at forordningen på den ene side udvider anvendelsen af den antidumpingtold, der blev indført ved den oprindelige forordning, og på den anden side giver hjemmel til, at der ved en kommissionsforordning indføres en ordning om fritagelse fra den udvidede told.

— Om udvidelsen af antidumpingtolden

49 Der bemærkes, at efter ordlyden af artikel 14, stk. 1, i grundforordningen indføres »både midlertidig og endelig antidumpingtold [...] ved forordning«. Det samme gælder for den udvidelse af antidumpingtolden, der i henhold til denne bestemmelse blev indført på import af lignende varer eller dele af disse varer med oprindelse i tredjeland, hvilket skete i overensstemmelse med artikel 13, stk. 1 og 3, i grundforordningen. Selv om disse forordninger bedømt i forhold til bestemmelsen i EF-traktatens artikel 173, stk. 4 (nu artikel 230, stk. 4 EF), efter deres art og rækkevidde har lovgivningsmæssig karakter, idet de finder anvendelse på alle de pågældende erhvervsdrivende i al almindelighed, kan det ikke dermed udelukkes, at bestemmelserne berører visse erhvervsdrivende umiddelbart og individuelt (jf. den ovenfor i præmis 40 nævnte dom i sagen Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, præmis 11, og Rettens dom af 25.9.1997, sag T-170/94, Shanghai Bicycle mod Rådet, Sml. II, s. 1383, præmis 35).

50 Det må fastslås, at sagsøgeren er umiddelbart berørt af udvidelsesforordningen. Forholdet er det, at medlemsstaternes toldmyndigheder er forpligtede til at opkræve den ved denne forordning udvidede antidumpingtold ved import af visse varer, uden at de har nogen mulighed for at udøve et skøn (jf. i den retning den i præmis 49 nævnte dom i sagen Shanghai Bicycle mod Rådet, dommens præmis 41).

51 Sagsøgeren har, med hensyn til betingelsen om, at sagsøgeren skal være individuelt berørt, for det første gjort gældende, at selskabets stilling som importør under en procedure, der fører til udvidelse af en antidumpingtold, er fundamentalt forskellig fra den stilling, som en importør har under en procedure, der afsluttes med indførelse af en endelig antidumpingtold. Henset til denne omstændighed har sagsøgeren gjort gældende, at selskabet vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt dets søgsmål kan antages til realitetsbehandling, skal sidestilles med producent- og eksportvirksomheder, der, når de kan godtgøre, at det er dem selv, der er tale om i Kommissionens eller Rådets retsakter, eller som har været inddraget i de forudgående undersøgelser, i henhold til en fast retspraksis kan betragtes som individuelt berørte af en retsakt, der afsluttes med en antidumpingtold (jf. den ovenfor i præmis 40 nævnte dom i sagen Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, dommens præmis 12, den ovenfor i præmis 43 nævnte dom i sagen Sinochem Heilongjiang mod Rådet, dommens præmis 46, og den ovenfor i præmis 49 nævnte dom i sagen Shanghai Bicycle mod Rådet, dommens præmis 36).

52 Det følger imidlertid af artikel 13, stk. 1, i grundforordningen, at udvidelsesforordningen kun udvider anvendelsesområdet for den oprindelige forordning til at gælde for import af samme varer eller dele deraf. En forordning, der udvider en antidumpingtold, har derfor de samme retsvirkninger over for de virksomheder, der rammes af den udvidede told, som en forordning, der indfører en endelig told, har over for virksomheder, der pålægges en sådan told.

53 Det følger heraf, at for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt sagen kan antages til realitetsbehandling, kan der ikke gives sagsøgeren en anden retsstilling end de importører, der er omfattet af en forordning, der indfører en endelig anti-

dumpingtold, alene fordi sagsøgeren i denne sag skal betale told i henhold til en forordning, der udvider en antidumpingtold.

54 Endvidere er sagsøgerens situation i nærværende sag heller ikke sammenlignelig med situationen for importører, hvis videresalgspriser for de pågældende varer under en procedure, der fører til en endelig antidumpingtold, enten er lagt til grund for beregningen af eksportprisen og dermed for konstateringen af, at der foreligger dumping, eller for beregningen af selve antidumpingtolden (jf. Domstolens domme af 14.3.1990, forenede sager C-133/87 og C-150/87, Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 719, præmis 15, og sag C-156/97, Gestetner Holdings mod Rådet, Sml. I, s. 781, præmis 18, og dom af 11.7.1990, forenede sager C-305/86 og C-160/87, Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 2945, præmis 20).

55 Det følger af udvidelsesforordningen, at Kommissionen i løbet af dens undersøgelse kontrollerede, om den oprindelige forordning var blevet omgået som følge af en samleproces i grundforordningens artikel 13, stk. 2's forstand. Som følge heraf analyserede Kommissionen forretningsaktiviteterne hos et vist antal importerende cykelsamlevirksomheder. Disse virksomheder er opregnet i femte betragtning til udvidelsesforordningen som de importerende cykelsamlevirksomheder, der gav sig til kende inden for den frist, der er fastsat i undersøgelsesforordningen. Sagsøgeren, der ikke udfører samlevirksomhed, men kun har en rolle som mellemhandler, er ikke opregnet blandt disse virksomheder. Sagsøgeren har ikke påvist, at den udvidelse af antidumpingtolden, som udvidelsesforordningen gennemførte, blev fastlagt — uanset på hvilken måde der måtte være tale om — på grundlag af oplysninger vedrørende sagsøgerens forretningsaktivitet.

56 Endvidere har sagsøgeren under henvisning til den ovenfor i præmis 43 nævnte dom i sagen Sinochem Heilongjiang mod Kommissionen, gjort gældende, at selskabet, i den udstrækning det var muligt, deltog i den forberedende undersøgelse på en sådan måde, at det derfor er individuelt berørt af udvidelsesforordningen.

57 Der er med hensyn hertil grund til at fastslå, at det først var den 5. juli 1996, og altså efter udløbet af den i artikel 3 i undersøgelsesforordningen fastsatte frist, at sagsøgeren medvirkede i proceduren og anmodede om udstedelse af et certifikat for ikke-omgåelse.

58 Sagsøgeren har ikke under disse omstændigheder benyttet sig af sin ret til, som det er fastsat i undersøgelsesforordningen, at deltage i undersøgelsen, hvorfor selskabet ikke kan henvise til de principper, der blev fastlagt i den ovenfor i præmis 43 nævnte dom i sagen Sinochem Heilongjiang mod Rådet (præmis 47).

59 Sagsøgeren kan ikke begrunde overskridelsen af den ovenfor nævnte frist med, at selskabet som importerende mellemhandler af adskilte cykeldele, der ikke var blevet samlet, var berettiget til at tro, at det ikke var berørt af undersøgelsen om omgåelse og derfor ikke var berettiget til at deltage. Det er korrekt, at det følger af ottende betragtning til undersøgelsesforordningen, at Kommissionen først og fremmest søgte at fremskaffe de nødvendige oplysninger fra de importerende cykelsamlevirksomheder og producenter i Fællesskabet (jf. ovenfor i præmis 55). Det følger dog ikke desto mindre af artikel 1 i den nævnte forordning, at der blev indledt en undersøgelse af importen af visse cykeldele, som var uafhængig af, om delene var blevet samlet eller ej, og at Kommissionen i den sammenhæng ligeledes havde inviteret alle andre interesserede parter, som kunne godtgøre, at de sandsynligvis ville blive berørt af resultatet af undersøgelsen, til at deltage inden for den indrømmede tidsfrist, således som det følger af artikel 3 og niende betragtning til den nævnte forordning. Sagsøgeren, som importerede cykeldele, der var omfattet af undersøgelsen, og som ikke bestrider, at selskabet er en interesseret part, skulle derfor have deltaget i den nævnte undersøgelse inden for den indrømmede tidsfrist for derved at gøre det muligt for Kommissionen at undersøge selskabets oplysninger. Sagsøgeren har under alle omstændigheder ikke ført bevis for, at selskabet i forbindelse med de uformelle kontakter, som det angiveligt har haft med Kommissionens kompetente tjenestegrene i løbet af undersøgelsen, skulle have modtaget ukorrekte oplysninger.

60 Den omstændighed, at Kommissionen — efter at den ved fax af 5. juli 1996 havde modtaget anmodningen om udstedelse af et certifikat for ikke-omgåelse —

tillod sagsøgeren at udfylde et spørgeskema, der var særligt udformet for importerende mellemhandlere, kan heller ikke støtte selskabets krav om, at søgsmålet skal antages til realitetsbehandling. Som både sagsøgeren og Kommissionen har bekræftet, var formålet med det spørgeskema, der blev fremsendt til et stort antal importerende mellemhandlere, kun at fremskaffe almindelige oplysninger om det berørte marked. Selv om det lægges til grund, at disse oplysninger var blevet analyseret af Kommissionen, kan de ikke have udgjort grundlaget for Kommissionens vurdering af, om der var sket omgåelse af den oprindelige forordning, og derfor ikke have været afgørende for fællesskabsinstitutionernes indgriben.

61 Med hensyn til de bemærkninger, sagsøgeren tilsendte Kommissionens tjenestegrene den 9. januar 1997 (jf. ovenfor i præmis 13), kan det konstateres, at som følge af, at de blev fremsendt dagen før vedtagelsen af udvidelsesforordningen, er det udelukket, at de kunne være blevet taget i betragtning af Kommissionen eller Rådet på dette fremskredne stade af proceduren.

62 Derfor er sagsøgeren heller ikke individuelt berørt af bestemmelserne i udvidelsesforordningen som følge af, at selskabet deltog i undersøgelsen.

63 Endelig har sagsøgeren heller ikke godtgjort, at der foreligger en helhed af omstændigheder, der udgør en særlig situation, der adskiller selskabet fra alle andre personer. Sagsøgeren har navnlig ikke påvist, at selskabet befinder sig i en situation, der kan sammenlignes med sagsøgerens i den sag, der gav anledning til Domstolens dom af 16. maj 1991 i sagen Extramet Industrie mod Rådet (sag C-358/89, Sml. I, s. 2501). Det er klart, at sagsøgeren med en markedsandel på mindre end 2,5% af den samlede import af adskilte cykeldele fra Folkerepublikken Kina ikke er Fællesskabets største importør af de omhandlede varer. Sagsøgeren har ligeledes ved blot at anføre, at salget af dele, der hidrørte fra Kina, mellem 1992 og 1996 udgjorde 20% af dets omsætning, ikke fremført forhold, der gør det muligt at konkludere, at dets aktiviteter i vid udstrækning var afhængig af den import, der var berørt af udvidelsesforordningen.

64 Det må herefter fastslås, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af udvidelsesforordningen, for så vidt som den udvider anvendelsen af antidumpingtolden.

— Bestemmelserne i forordningen, der giver Kommissionen hjemmel til ved forordning at vedtage en ordning for fritagelse for den udvidede told

65 Rådet har ved artikel 3 i udvidelsesforordningen på den ene side givet Kommissionen kompetence til at vedtage de foranstaltninger, der er nødvendige for, at importen af de cykeldele, der ikke indebærer en omgåelse af antidumpingtolden, bliver fritaget fra den udvidede told, og på den anden side fastsat visse retningslinjer, som Kommissionen skal følge. Artikel 3 bestemmer, at Kommissionen i overensstemmelse med de relevante toldbestemmelser skal fastsætte regler for, hvorledes sådanne fritagelser fra den udvidede told fungerer og anvendes over for på den ene side importerende samlevirksomheder og på den anden side importerende mellemhandlere.

66 Det følger af udvidelsesforordningen, navnlig af betragtning 30-44, at Rådet ikke har fastlagt den procedure, der skal følges for fritagelse af disse kategorier af importører, under hensyntagen til deres særlige situation. Derimod har Rådet inden for rammerne af dette direktiv defineret denne procedure under hensyntagen til formålet med artikel 13 i grundforordningen, dvs. indførelse af en modforanstaltning mod omgåelse af den indførte antidumpingtold, mens der gives de importerende mellemhandlere mulighed for at fremlægge bevis for, at de cykeldele, der importeres af dem, anvendes til særlige formål, hvorfor de skal fritages fra den udvidede told.

67 Som følge heraf berører udvidelsesforordningen, for så vidt som den foreskriver indførelse af en fritagelsesordning for den udvidede told, ikke sagsøgeren som følge af visse egenskaber, som er særlige for selskabet, eller på grund af en faktisk

situation, som adskiller det fra alle andre personer, men kun som følge af dets objektive egenskab som importerende mellemhandlere af cykeldele fra Folkerepublikken Kina på samme måde som alle andre erhvervsdrivende, der aktuelt eller potentielt befinder sig i samme situation.

68 Sagsøgerens anbringende om, at selskabets deltagelse i undersøgelsen og de bemærkninger, som det fremsendte til forslaget til fritagelsesordning, begrunder, at dets søgsmål antages til realitetsbehandling, kan heller ikke tages til følge. Selv om det antages, at sagsøgeren havde haft ret til at deltage i den procedure, der førte til vedtagelsen af udvidelsesforordningen, i den udstrækning den indeholder hjemmel til indførelse af en ordning for fritagelse for den udvidede told, er der grund til at minde om, at sagsøgeren ikke gav sig til kende inden for en indrømmede frist (jf. allerede ovenfor i præmis 57).

69 Herefter må det fastslås, at udvidelsesforordningen, i det omfang den indeholder hjemmel til oprettelse af en ordning for fritagelse for den udvidede told, udgør en generel retsakt og ikke en beslutning i traktatens artikel 173, stk. 4's forstand.

70 Det følger af samtlige de ovenfor anførte betragtninger, at søgsmålet i sag T-74/97 skal afvises.

2. *Angående sag T-75/97*

71 Kommissionen har under dette søgsmål, hvorunder der påstås annullation af fritagelsesforordningen, rejst to formalitetsindsigelser. Kommissionen har for det

første gjort gældende, at sagsøgeren ikke har den fornødne søgsmålsinteresse. Institutionen har for det andet gjort gældende, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af denne forordning. Retten finder det hensigtsmæssigt først at undersøge, om den anden indsigelse kan tages til følge.

Parternes argumenter

72 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af fritagelsesforordningen.

73 Sagsøgeren har gjort gældende, at selskabet er umiddelbart og individuelt berørt af fritagelsesforordningen.

74 Sagsøgeren har for det første bemærket, at den tilladelse, der af toldmyndighederne kan udstedes til de importerende mellemhandlere inden for proceduren for varers anvendelse til særlige formål, er undergivet betingelser, der er strengere end dem, der gælder for de importerende samlevirksomheder.

75 Selskabet har dernæst bemærket, at fritagelsesforordningen, navnlig artikel 14 vedrørende den procedure, der er anvendelig på importerende mellemhandlere, også indeholder materielle bestemmelser, idet den fastsætter kvantitative grænser for, hvornår en import i sig selv ikke kan betragtes som en omgåelse.

76 Herudover har sagsøgeren gentaget de anbringender, hvormed selskabet har anfægtet formalitetsindsigelsen i sag T-74/97.

Rettens bemærkninger

77 Fritagelsesforordningen indeholder i overensstemmelse med artikel 3 i udvidelsesforordningen detaljerede regler om fritagelse fra den udvidede antidumpingtold for visse indførsler af cykeldele fra Folkerepublikken Kina. Den fastsætter navnlig, at kun de importerende samlevirksomheder kan fritages direkte af Kommissionen, mens de andre importører skal angive deres import inden for rammerne af proceduren for kontrol med anvendelse til særlige formål.

78 Det fremgår af fritagelsesforordningen, at dens indhold ikke blev fastlagt på grundlag af en bestemt erhvervsdrivendes særlige situation, med derimod udelukkende under hensyntagen til udvidelsesforordningen, der gav Kommissionen kompetence til at vedtage denne forordning. Det følger heraf, at på samme måde som de bestemmelser i udvidelsesforordningen, der indfører en ordning for fritagelse fra den udvidede told, vedrører fritagelsesforordningen ikke sagsøgeren som følge af visse egenskaber, som er særlige for selskabet, eller på grund af en faktisk situation, som adskiller det fra alle andre personer, men kun som følge af dets objektive egenskab som importerende mellemhandler af cykeldele fra Folkerepublikken Kina på samme måde som alle andre erhvervsdrivende, der aktuelt eller potentielt befinder sig i samme situation.

79 Heraf følger det — uden at det er nødvendigt at tage stilling til spørgsmålene om, hvorvidt sagsøgeren har retlig interesse i at anfægte fritagelsesforordningen, eller om selskabet er umiddelbart berørt af denne retsakt — at sagsøgeren ikke er individuelt berørt af den nævnte forordning, hvorfor selskabets søgsmål skal afvises.

80 Der er, som følge af det ovenfor anførte, ligeledes grund til at afvise sagsøgerens søgsmål i sag T-75/97.

Sagens omkostninger

81 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør selskabet, ud over at bære sine egne omkostninger, betale de sagsøgtes omkostninger.

82 I henhold til artikel 87, stk. 4, i samme reglement bærer de medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Som følge heraf bærer Den Franske Republik og Kommissionen deres egne omkostninger i relation til sag T-74/97.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Udvidede Afdeling)

1) **Sagerne T-74/97 og T-75/97 afvises.**

2) **Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger i sag T-74/97 og Kommissionens omkostninger i sag T-75/97.**

3) **Den Franske Republik og Kommissionen bærer deres egne omkostninger i sag T-74/97.**

Lenaerts Tiili Azizi

Jaeger Mengozzi

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. september 2000.

H. Jung

Justitssekretær

K. Lenaerts

Afdelingsformand